

СТИХИИ

Можешъ ли да спрешъ ти вѣтъра, дето иде отъ могилиѣ,
префучава презъ боазитѣ, вдига облакъ надъ диканитѣ,
грабва стрѣхитѣ на кжщитѣ, на каруцитѣ чергилата,
сваля портитѣ, оградитѣ и децата по мегданитѣ —
въ родния ми градъ?

Можешъ ли да спрешъ ти Бистрица, дето иде пролѣтъ яростна,
разтрошава ледоветѣ си, на мостоветѣ подпоритѣ,
и излиза отъ коритото, и завлича, мжтна, пакостна —
кжщитѣ, и градинкитѣ, и добитѣка на хората
въ родния ми градъ?

Можешъ ли да спрешъ ти виното, щомъ веднѣжъ е закипѣло то
въ бѣчвитѣ огромни, взидали, съ влага лѣхаша наситени,
на които съ букви кирилски пише „черното“ и „бѣлото“ —
въ избитѣ студени, каменни, завещани отъ дѣдитѣ ни —
въ родния ми градъ?

Какъ ще спрешъ ти мене — волната, скитницата, непокорната —
родната сестра на вѣтъра, на водата и на виното,
за която е примамница непостижното, просторното,
дето все сънува пжтища — недостижнати, неминати, —
мене какъ ще спрешъ?